

Zaferin Sonrası

Bir siyasi fikir veya muhalefet örneği duyduğumda şunu soruyorum: *Tamam, amacınıza ulaştınız diyelim, sonra ne yapacaksınız?* Erdoğan'ın diploması konusu da böyle, tamam, diplomasının Cumhurbaşkanı olmak için yeterli olmadığını gösterdiniz ve istifa etti, sonra ne olacak?

Ben söyleyeyim ne olacağını: Türkiye'de anayasanın ilgili maddesinin değişmesi ve Başkanlık sistemi için önemli bir koz vermiş olacaksınız. İstemediği kadar büyük bir hediye olacak. Siyasi hayatı boyunca mağdur bulunmuş bir lideri, biraz daha mağdur edeceksiniz ve sonunda istediği yere yine gelecek, diplomayla veya diplomasız.

Türkiye'nin asıl derdinin *muhalefet* olduğunu söyleyenler şunu söylüyor: Bizim asıl derdimiz bu kağıt üstündeki kuralların harfi değil, ruhu. İnsanların siyaset anlayışları, temel ihtiyaçlarının ve gelecek umutlarının nasıl gerçekleştirileceğiyle alakalı. Somut bir takım işler, somut öneriler istiyor.

Acı

İçimi yakan bir acı var. Oturup duran. Varolmanın acısı mı, hatıraların acısı mı, yanlış yapmış olmanın, manasız iyiliklerin yarım kalmasının veyahut buna benzer, insan olduğumu hatırlatan olayların acısı mı?

Hayat acı çekmek midir? Acı çekmeden olgunlaşmaz mı? Acı çektiğim her zaman bunu bir olgunluk mu izledi?

Ne için çektiğine bağlı. Böğrümeye oturan, aklıma en gereksiz yerde gelen, *falancanın sözünü şurada kesmiştin ve belki o bundan hoşlanmadı* gibi basit, sana yapılsa aslında umurunda olmayacak bir *kusuru* bile didik didik ettiren bir acı mı beni olgunlaştıracak? Benim bu acıdan kazanacağım tek şey, muhtemelen onu daha fazla çekmemek için düşüncemi tedavi etmektir.

Acı çekmek zorunda mıyız? Başkalarına bunu salık veriyor olmamızın sebebi, onların dünyadan bi-haber salaklar olması mıdır? Acı çek ve belki anlayacaksın beni, *bak* ben neler çektim, dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrendim, artık istediklerimde daha temkinli, hayatımda daha anlamlı ve ruhumda daha metinim.

Değilim aslında, neden olayım? Acı bana sadece onu çekmemek için sorumluluk almamayı, belki sevmemeyi, ondan kaçmak için daha *oturaklı* durmayı ve belki sevdiklerime sevdiğimi söylemeyip saklamayı ve sevmediklerime bunu söylemeyip susmayı, kısacası *istememeyi* öğretti. Sonunda ot gibi oldum. Güneş vursa da azıcık neşem yerine gelse diyen bir ot.

Hareket etmeye, yürümeye devam etmen gerekiyor. Acı çekerek, acı çekmekten korkarak, dahası çektiğin acıyla gurur duyarak bir adım bile ileri gidemiyorsun. Hayatını acılara hapsedemezsin. Acı hep bulunacak, neredeyse her gün farklı bir acıyı tadacaksın. Eski hatıralar yeni acılar getirecek, eski acılar buruştukça, onların yerine daha derin acılar bulacaksın. Daha müphem acılar.

Bu acıların manasız yükünün ölümlle kalkacağını, zihnimdeki, omzumdaki, kalbimdeki izlerinin sadece ölümlle temizlenebileceğini tahmin ediyorum. Acıdan ilham almayı reddediyorum. Acı benden ilham alsın.